

Каб не зарасла дарога...

Восемь гадоў па кропельцы збірала настаўніца Парэцкай школы Антаніна Паўлаўна Сідарук матэрыялы для будучага музея сваёй зямлячкі Яўгеніі Іосіфаўны Янішчыц. Паэтэса нарадзілася ў вёсцы Рудка Пінскага раёна 20 лістапада 1948 года. Усяго сорак гадоў накукаўала ёй зязюля. У лістападзе 1988 года за ёю прыляцеў яе анёл.

Разам з гасцямі, якія прыехалі на свята 50-годдзя Яўгеніі, была яе маці Марыя Андрэеўна і сын Андрэй. Статны, як малады клён, падобны на маці сваю, разам з гасцямі ён

зайшоў у хату, дзе нарадзілася яго маці. У ёй даўно ніхто не жыве, бо Марыя Андрэеўна пасля смерці дачкі пераехала ў Мінск. Калі няма гаспадара, хата сірацее. Да свята, праўда, яе абнавілі звонку, пафарбавалі, прыбрали, сюды заглянула свято. Марыя Андрэеўна паказала пакойчык, дзе з'явілася на свет яе таленавітая дачушка, і вышыванкі, якія зрабіла Жэня ў юнацтве. На сценах віселі таксама фотакарткі родных.

Хата — гэта не толькі тое месца, дзе нарадзілася Жэня Янішчыц. Гэта радовішча яе пазіі. Па чыстай падлозе ступалі

яе ногі. З маленства ў хаце слухала яна прыказкі, легенды, паданні і песні свайго краю. Тут былі напісаны першыя спавядальныя вершы. Калі слухала Марыю Андрэеўну, падумала, што добра было б тут, у Рудцы, стварыць музей-сядзібу. Усё для гэтага ёсць: добрая хата, агароджаны двор, рэчы, прычым пакуль што ў добрым стане. Упэўнена: пры хаце захацела бы яць і Марыя Андрэеўна. Што ёй рабіць у вялікім горадзе без радні, без шчодрай зямелькі, адараўшыся ад дому? Школьны музей у Парэцкай школе — гэта толькі фрагменты жыцця паэткі. А ў Рудцы яе гняздо. Да гэтага месца маглі б прыязджаць студэнты і навукоўцы, тыя, хто хацеў бы пабачыць мясціны, якія натхнялі паэтку, сустрэцца з яе землякамі, хто яшчэ яе памятае і ведае.

Алена ЛЯГУН.